

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Liz Fielding

A nagy milánói kaland

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Liz Fielding, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A ROMANA 636. eredeti címe: *Vettori's Damsel in Distress* (Harlequin Mills & Boon, Romance)
• *Magyarra fordította:* Farkas Sylvia

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 636. számában, 2018
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-313-7

• *Kép:* iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Az élet olyan, mint fagyaltot enni a forró nyári napon. Addig élvezd, amíg el nem olvad.

Késő volt, és még a havas eső is eleredt, amikor Geli a Porta Garibaldinál kijött a metróaluljáróból a hideg milánói éjszakába. Eredetileg úgy tervezte, hogy utazását taxival fejezi be, de mivel aznap minden összeesküdött ellene, természetesen taxit sem talált.

Az idő enyhe volt és tavaszias, amikor elindult Longbourne-ből, így arra számított, hogy Olaszországban még kellemesebb és melegebb lesz. Ha viszont megnézte volna az időjárás-előrejelzést, tudta volna, hogy okosabb lenne a csipkék és a miniruha helyett valami meleget magára húznia.

Nem a legpraktikusabb öltözet az utazáshoz, de végül is Milánóba ment, a divat fővárosába, ahol az emberek csak akkor hordanak sportruházatot, ha sportolni indulnak, és még a rendőrök is magas sarkúban járnak. Annyira szeretett volna jó benyomást tenni a divatos város lakóira, hogy elkerülte figyelmét az a fontos tény, hogy Milánó északon fekszik, közel az Alpokhoz, ennek megfelelően az éghajlata sem mediterrán.

A netről letöltött információk alapján a bérelt lakás nagyjából tízpercnyi sétára volt a metrótól. Ó, mit neki egy kis havas eső! Ellenőrizte a térképen az útvonalat, fejére vonta kabátja kapucniját, megigazította vállán a táskáját, és elindult, maga mögött húzva a bőröndjét.

Új ország. Új kezdet. Új élet.

Ellentétben a testvéreivel, akik mind házasok voltak, gyerekeket neveltek, jó és biztonságos életet éltek, Geli éppen a nagy, sötét ismeretlen felé tartott – szó szerint. Egy olasz nyelvkönyvvel és néhány ötlettel a zsebében vágott neki a kalandnak. Félelemmel és nyugtalansággal vegyes izgalom lett úrrá rajta, de hát ez így természetes, hiszen ő volt a család legfiatalabbja. Járt már Olaszországban korábban is, de az iskolai kirándulás volt, és olyan emberek vették körül, akiket ismert. Most viszont egyedül jött, senki nem volt vele, aki segítő kezet nyújthatott volna, ha bajba kerül.

– *Scusi!*

– Ó, bocsánat... azaz *scusi* – hebegte, miközben igyekezett félrehúzni egy gyalogos útjából a bőröndjét.

Felnézett, és elállt a lélegzete. Csodás művészi alkotás díszítette az unalmas betont, szinte világitott a lámpák fényében a vidám, színes trópusi téma.

Az arcába zúduló jeges lötytől eltekintve győzött benne a kellemes izgalom, rögvest eszébe juttatta, hogy miért is éppen Olaszországra, Milánóra esett a választása. Amikor a magazint kinyitva meglátta a képeket, és olvasott az itt élő művészek, zenészek, dizájnerek és divattervezők közösségéről, amelyben mindenki azt tesz, amihez kedve van, azonnal rabul ejtette szívét a hely. Igen, itt majd ő is szárnyat bonthat, próbára teheti a divat iránti rajongását; kipróbálhatja a művészet más, új útjait, és talán még a szerelem is rátalál. Persze semmi komolyra nem vágyott, csakis élvezni szerette volna az életet.

De húsz perccel később, amikor a jeges lötyt már lassan páncéllá fagyott az arcán, és már rég nem tudta, merre jár, valahogy a lendület is kiveszett a lépteiből.

Szinte látta maga előtt a legnagyobb testvérét, Elle-t, amint a fejét csóválva megdorgálja: *Olyan türelmetlen vagy! Miért nem tudtál várni, míg jön egy taxi?*

Mert ez itt most *kaland!* És mert az útleírás is olyan egyértelmű volt.

Számolta a sarkokat, ellenőrizte az utcák nevét, jobbra fordult. A lakásnak pont ott kellett volna lennie, pont az orra előtt.

De nem volt ott.

A rózsaszín, ötszintes utcasarki épület helyett, amely hasonlóan jó kinézetű épületekkel a

szomszédságban éppen a piactérre nézett volna, egy több mint két méter magas, építési területet körülzáró fakerítéssel találta magát szemben.

Oké, nem kell mindjárt pánikba esni. Nyilván rossz utcán fordult be. Rengeteg szűkebb kis sikátor mellett haladt el, amelyekről úgy gondolta, túl jelentéktelenek azokhoz az utcákhoz képest, amiket a térképen látott. Hát, biztos tévedett.

Visszafordult, és bekanyarodott egy olyan szűk utcácskába, ahol még éppen elfért volna egy 500-as Fiat. Egy kis, halványan megvilágított, rekeszekkel telepakolt udvarra vezetett a sikátor, úgy nézett ki, mint egy üzlet hátsó udvara. Valami megmozdult a sötétben, leborult egy láda – ez épp elég volt, hogy gyorsan visszavonulót fújjon.

Alig néhány ember lézengett az utcán, azok is lehajtott fejjel, és az ő gyengén elrebegett *scusiját* is magával ragadta a szél. Ideje volt ismét a térképre néznie.

Egy kapualjban vonult fedezékbe. A kis elemlámpáját keresve a táskájába túrt. Még a sógorától kapta a búcsúajándékot, akinek meg is jegyezte, hogy nem dzsungelba készül, hanem világvárosba. A sógora ugyanakkor úgy vélte, kevéske különbség van egy nagyvárosi dzsungel és egy igazi őserdő között. Amikor valami nedves és szőrös hozzádörgölődött a lábához, Geli felsikoltott. Oké, ezt a menetet most a sógora nyerte.

Egy panaszos miau és a kis zseblámpa fénye megnyugtatta: csak egy aprócska, bőrig ázott cica volt az elkövető.

– Szia, te kis szépség! – mondta kedvesen, és a cica felé nyúlt, amely azonban félénken hátrálni kezdett. – Túl picike vagy ahhoz, hogy egyedül kószálj itt kint ilyen időben.

A szerencsétlen kis ázott teremtmény valószínűleg jobban fázott, mint ő. Bánatosan tovább miákol. Geli vett még a repülőn egy sajtos szendvicset, de a gyomra merő csomó volt az izgalomtól, így nem ette meg. Most kibontotta, letört belőle egy darabot, és odanyújtotta a cicának. Az éhség győzedelmeskedett a félelem felett: a cica kikapta a kezéből a kenyeret, és mohón nyalogatni kezdte róla a vajat.

Geli letört egy újabb darabot, majd ismét a térképet kezdte tanulmányozni. Nem tudta volna megmondani, hol fordult rossz irányba, de hogy eltévedt, az biztos. Valahol az üzleti negyedben lehetett, ahol viszont estére minden bezárt.

Semmi értelme nem lenne felhívni signora Francót, akitől bérelte a lakást. Az asszony pont olyan rosszul beszélt angolul, mint Geli olaszul. Jobb ötletnek tűnt, ha inkább meghúzza magát az egyik kávézóban, amelyek oly híresek az Isola városrészben. Ott legalább meleg van és világos, és a vendégek is bizonyára jól ismerik a környéket.

Kilépett az utcára, és körülnézett. Mögötte ismét miákolni kezdett a kiscica. Túl apró volt még ahhoz, hogy egyedül túlélje az utcát, de hová tehetné?

Geli a pillanat töredéke alatt döntött. Felemelte, és meleg kabátja hatalmas zsebébe rejtette. Majd holnap visszahozza, és megkeresi a gazdáját. De először emberek közé kell mennie, és próbára tenni szegényes nyelvtudását. Megtanulta a megfelelő kérdéseket, de kétségei voltak afelől, hogy vajon a válaszokat is megérti-e majd.

Eltette a zseblámpát és a térképet, majd visszament a főútra, amely egyenesen az állomáshoz vezetett. A képek, amelyeket az interneten látott, nyáron készültek. Az egyikén egy dzsesszfesztivál, egy másikon egy park, temérdek éttermi fotó... Mind nagyszerű hatást keltettek, tökéletesek voltak és hívogatók. Most azonban nem segítettek. Más helyen, más időben készültek; most minden szürke volt.

Végre megpillantott a túloldalon, a *piazza* egyik csücskében egy kávézót, ahonnan némi fény és zene szűrődött ki. A Café Rosa volt az, egy dzsesszkoncertjeiről, koktéjlairól, valamint az odalátogató művészekről híres kávézó.

Geli magának sem vallotta volna be, de megkönnyebbülten sietett oda, és nyitotta ki gyorsan az ajtót. Jóleső meleg és finom ételek illata fogadta bent. Kávégép sziszegett, a sarokban dzsesszegyüttes zenélt. Az összevissza elrendezett asztalok körül rengetegen ültek, ettek-ittak, társalogtak, a bárpultnál egy magas, sötét hajú férfi beszélgetett a pultoslánnyal.

Néhány vendég megfordult, amikor Geli belépett, majd egyre többen néztek feléje, mígnem

néma csend lett odabent. Csak a nagybőgő hangját lehetett hallani. A magas férfi, kíváncsi lévén, hogy miért némultak el a vendégek, megfordult.

A látvány egy pillanat alatt rabul ejtette a lányt. Ugyan még a hangját sem hallotta, a nevét sem tudta, és a férfi még meg sem érintette őt, mégis olyan erős szenvedélyt érzett az idegen iránt, hogy majdnem elszédült.

A férfi főlegyenedett, így még jobban szemügyre lehetett venni. Meleg, csokoládébarna tekintete volt, enyhén hullámos, majdnem fekete haja, széles válla, izmos karja.

– *Signora...* – szólt halkán, majd helyet csinált maga mellett a bárpultnál.

A hangja tökéletesen illett a megjelenéséhez.

Geli talán el is ájult volna, ha ebben a pillanatban nem szolgálta volna fel egy szőke nő az olasz istenségnek az eszpresszóját, aki erre elfordult.

– *Sta nevicando? E brutto tempo.*

Hogy mi? A francba...

Ez a mondat nem hangzott el az online kurzuson, amit lelkiismeretesen letöltött, majd átmásolt az okostelefonjára. Hátratólta a kapucniját. Némi víz hullott róla az arcába, de legalább segített észhez térni. Félretolta a bőrdíjót, majd vonakodva a pulthoz lépett.

– *Cosa prendi, signora?*

Nagyszerű! Ezt legalább értette.

– Egy... öö, izé... *un espresso, s'il vous plaît!*

Csodás! Most még keveri is a nyelveket.

– Vagyis nem... – Ó, hogy a fene enne meg!

– Semmi baj – mosolygott a szőke pultos. – Értettem – mondta ausztrál akcentussal.

– Jaj, de jó, maga angol... azaz ausztrál, ahogy hallom – szólt Geli. – Pedig igyekeztem tündökölni az olasztudásommal. Egyetemista koromban egy egész hetet töltöttem Toszkánában. De a suliban franciát tanultam, úgyhogy az sokszor könnyebben jön elő.

– Egy hét, és menni fog – jósolta a pultos. – Még valamit?

– Segíthetne megtalálni egy címet. – Geli szinte dadogott. A férfi erotikus kisugárzása majdnem az eszét vette, rá se mert nézni.

– Eltévedt, *signora?* – kérdezte az olasz félisten.

Csodás volt, ahogy olaszul beszélt, de az akcentus ellenére az angolja sem volt rossz.

– Nem, nem kimondottan... – hebegte Geli, majd gyorsan összeszedte magát. Elővette a térképet és a bérleményről szóló papírjait, és kitergette a pulton.

A félisten vetett még egy pillantást Gelire, majd a térkép fölé hajolt.

– Nem kimondottan? – kérdezte.

Geli még mindig beszédképtelen volt, bár a férfi nyilván hozzá volt szokva ehhez a reakcióhoz.

Veszély! – villogtak a nagy vörös betűk Geli fejében, mégis szerette volna jobban megismerni az idegent. Személyes kaland ígérete vibrált a levegőben, meg akarta ragadni a lehetőséget.

– Nagyon jól tudom, hogy hol vagyok, *signora* – válaszolta, de a tekintetét még mindig fogva tartotta a férfié. Bizonyításképpen lehúzta a kesztyűjét, és pirosra manikűrözött ujjával a térképre bökött. – Itt – jelentette ki határozottan.

– Nem – felelte a férfi, megfogta Geli kezét, és két centiméterrel balra tolt. – Hanem itt.

Hatalmas, karcsú keze volt, kissé napbarnított; nem volt rajta jegygyűrű, és jólesően melegítette a lány elgémberedett ujjait. Geli eltűnődött, hogyan nézne ki ez a kéz a mellén. Milyen érzés lenne?

Jesszusom... Lélegezz!

Megköszöri a torkát.

– Az egyik *piazza* olyan, mint a másik – szólt túlságosan is határozottan. – Biztos elmentem mellette.

– Most pedig itt van.

Igen: itt van, és nem tudja levenni a tekintetét a férfi sötétbarna szeméről; olyan sötét, mint az eszpresszója a csészében.

A kávézó megszűnt létezni. A színes tárgyak és fények, a poharak csillogása semmivé vált.

Az evőeszközök csörömpölése és a nagybögő siránkozása is tovaúszott a semmiben. Csak az idegen meleg érintése maradt. Egy pillanatra mintha az idő is megállt volna, majd a férfi hirtelen elengedte Geli kezét, és gyorsan felhörpintette a kávéját.

– És merre tart pontosan, *signora*?

– Ide – mutatott Geli egy cetlire, amelyre még otthon gondosan felírta a címet, de a kinti hőésnek hála, a tinta elmosódott a papíron, olvashatatlaná téve az írást.

– Mondja csak meg a címet Danténak – szólt a szőkeség a pult mögött, majd a lány elé tette a kávéját. – Minden zezzugot ismer errefelé.

– Dante? Mint abban a katasztrófilmben?

Fel tudta volna pofozni saját magát. *Mint abban a katasztrófilmben?* Ilyen hülye kérdést! Biztos ezerszer hallotta már!

– Dolgozni jöttem Milánóba – magyarázta a lány. – Egy évre szól a bérleti szerződés. A nevem Angelica Amery... vagyis csak Geli – nyújtotta a kezét.

A félisten megfogta és megszorította.

– Dante Vettori. Örvendek. – A saját szájából észveszejtően csábosan hangzott a neve. – Akkor maga „Jelly”, mint az a színes izé, amit az angolok úgy szeretnek?

Na, gondolta Geli, az idétlen filmes kérdése után nem veheti rossz néven, hogy a pasas a gyümölcskocsonyára asszociál. De azért nem hagyja ennyiben.

– Az amerikaiak meg mogyoróvajjal eszik – mondta felhúzott szemöldökkel, magabiztosan és kihívóan.

– Még szörnyűbb – válaszolta Dante mosolyogva. Az arcán gödröcskék jelentek meg.

Ó, hát hívja nyugodtan, aminek akarja, akár lekvárnak is, csak mosolyogjon hozzá!

– A Geli az Angelicából jön. Ez a becenevem. De mondhatnám azt is, hogy Angelica, mint a gyógynövény, az *Angelica archangelica*, vagyis az orvosi angyalgyökér, amelynek a szárát cukorban főzve kandírozzák, és tömik vele a gyerekeket.

Dante felnevetett. Öblös, mély, jóleső nevetése volt. Arccsontja hangsúlyosabbá vált, s a figyelmet telt ajkára irányította. A telt, csókolni való ajkára, amit Geli olyan szívesen megkóstolt volna.

Gyorsan megragadta a csészéjét, és ő is egy hajtásra felhörpintette a kávéját, amúgy olaszosan, ahogy ő gondolta. De a kávé sokkal forróbb volt, mint hitte, s az égető érzéstől egy csapásra magához tért.

– Elvileg taxival mentem volna – magyarázta köhécselve –, de nem volt egy se a Porta Garibaldi környékén... és hát elvileg nem lenne messze a lakás.

– Rossz időben nem járnak valami sűrűn – szólt közbe a szőke, míg Dante az új rózsaszín épület prospektusát tanulmányozta figyelmesen, a homlokát ráncolva.

– Hát, isten hozta Isolában – mondta a szőke nő. – Én Lisa Vettori vagyok, a család ausztrál ágához tartozom. Dante az unokatestvérem, és ennek a helynek a tulajdonosa... bár ezt senki se gondolná, mert a bárpultnak mindig a rossz oldalán lebzsel.

– Fizetek neked eleget, hogy ezen az oldalon állhassak – vetette oda a férfi.

– Van már munkája, Geli? – kérdezte Lisa.

– Munkám?

– Azt mondta, dolgozni jött. Dolgozott már kávézóban? Elutazom pár hétre, szóval csak átmenetileg kéne beugrania, de...

– Biztos megéhezett, ha egész nap úton volt – vágott unokatestvére szavába Dante. – A rizottó pont jó lesz, Lisa. Köszönjük – mondta, majd felmarkolta a pultról a papírokat, s egy távoli sarokban felszabadult kétszemélyes asztal felé vette az irányt.

2. FEJEZET

Szorult helyzetben nincs is jobb egy igaz barátnál... talán csak egy igaz barát fagyalhtal a kezében.

Geli nem mozdult. Földbe gyökerezett a lába, annyira meglepődött.

Dante kihúzott a lánynak egy széket, és várt. Milyen beképzelt! Honnan veszi, hogy csak úgy minden szó nélkül utánamegy?

– Angelica!

Soha senki sem szólította a rendes nevén. De ahogy Dante kiejtette a nevét! *Ánndzséliká...* Olyan lágyan, olyan gyengéden! És Geli ment is azonnal, mintha megbabonázták volna.

– Adja ide a kabátját. Majd felakasztom, hogy megszáradjon – szólt a férfi.

Későre járt már, Gelinek rég úton kellett volna lennie a lakása felé – vagyis jó oka lett volna elutasítani a meghívást. De a temérdek jó ok, amiket felsorakoztathatott volna, már nem is tűnt oly sürgetőnek, mióta belépett a kávézó ajtaján. Letette hát a táskáját, majd lassan lehúzta a másik bőrkesztyűjét is.

Dante minden mozdulatát figyelte. A lány letette a kesztyűt a párja mellé, majd szándékosan lassan, nagyon lassan elkezdte kigombolni a kabátját. Tizenkét gomb volt a kabáton, de a férfi érdeklődése nem lankadt. Merőn nézte a bársonyból, kasmírból és bőrből szabott, elől térdig érő, hátul szinte a földet seprő kabátot. Alatta nem viselt Geli egyebet, mint a fekete miniruhát.

Nem vette le azonnal a kabátot, várt vagy három másodpercet, mielőtt hagyta volna lecsúszni a válláról. Jól számított: a férfi azonnal ugrott, hogy elkapja.

– A fűtőtestre teszem, ott gyorsabban szárad.

– Megőrültél? – szólt Lisa, és gyorsan odalépett. – Egy ilyen kabátot nem lehet csak úgy a radiátorra rakni! Ez nem valami kiszuperált, ócska rongy! Egy vagyonba kerülhetett, ennek megfelelően kell kezelni – magyarázta, majd a kabát címkéjére nézett. – Dark Angel... angyal... ez maga, ugye, Angelica? – kérdezte mosolyogva.

– Talált, süllýedt – mondta Geli elégedetten. – A Dark Angel a saját divatmárkám.

– Szóval divattervező?

– Nem a szó szoros értelmében. Egyedi darabokat tervezek. Tulajdonképpen művészettörténet szakon végeztem, de a divattervezés mindig is a szenvedélyem volt. Szeretném a kettőt valamiképp ötvözni.

– Divat a művészet szemszögéből nézve... Hm, tetszik – bólintott elismerően Lisa.

– Remélhetőleg másoknak is.

– Hát, ha ilyen eredménye van, mint ez itt – simított végig a nő a finom anyagon –, akkor biztosan. A nyakláncát is maga tervezte?

– Maradékokból raktam össze – magyarázta Geli a viktoriánus stílusú, csipkés, fekete borostyánköves nyakláncához nyúlva.

– Gratulálok! Isola igazán magának való hely! Itt értékelik a tartós és újrahasznosított dolgokat.

– Pontosan ezért jöttem. Szeretnék magamfajta emberekkel együtt dolgozni.

– Én meg majdnem beállítottam a pult mögé! Ha szeretne kiállítani is, Dan biztosan tud magának segíteni – nézett Lisa a férfira, de az meg sem rezzent. – Na jó, először is szerzek a kabátjához egy akasztót. Jézus... ebben mozog valami! – kiáltotta Lisa, és a földre dobta a kabátot. – Patkány?

Minden szempár feléjük fordult, még a zenészek is abbahagyták a muzsikálást. Az ijedt kiscica kiszabadult az anyag fogságából, és a sarokba menekült. Az emberek sikítózni kezdtek.

– Minden rendben! Nem kell megijedni! – sietett Geli a cica után, és gyorsan felemelte, mielőtt még baja eshetett volna. – Csak egy kiscica. *Uno cicus...*

Mivel nem hallották, mit mond, gyorsan felemelte a csöppséget, hogy jól láthassák. A szőre már megszáradt, de még mindig elég nyúzottnak tűnt. Nem is hitte el senki, hogy macska van a

kezében. Az egyik vendég szinte hisztériás rohamot kapott, így Dante gyorsan derékon ragadta a lányt, és kirángatta a hátsó ajtón.

– *Uno cicus?* Tényleg? – förmedt rá mérgesen.

– Nem tudom, hogy mondják olaszul – motyogta Geli ijedten.

– *Gattino*. De igaza van Lisának, sokkal inkább hasonlít egy patkányra.

– Egy kapualjban találtam, átfagyva, éhesen... nem hagyhattam ott!

– Elhiszem, de a népegészségügyi szolgálatot aligha hatja meg a történet, nekik mindegy, hogy patkány vagy kóbor macska...

– Értem. Nem is akartam maradni, csak útbaigazítást szerettem volna kérni.

Kinyílt a hátsó ajtó, Lisa lépett ki rajta, kezében Geli kabátjával, táskájával és a bőrröndjével.

– Sikerült megnyugtatni a vendégeket? – kérdezte Dante.

– Kaptak egy ingyenitalt. Az mindig hat.

– Az én hibám – szólt Geli. – Természetesen kifizetem az italokat.

– Szó se lehet róla! – mondta egyszerre a férfi és az unokatestvére.

– Először is, a vendéglátósok első íratlan szabálya, hogy soha nem szabad sikongatni, ha patkányt látunk – magyarázta Lisa. – A második, hogy soha nem kiáltunk fel, hogy „jaj, patkány!”. Sajnos a kis csapzott szürke szőrgombóc nagyon is hasonlított egy rágcsálóra... Jesszusom, Geli! Maga vérzik!

Angelica a vérző hüvelykjére nézett.

– Nem nagy ügy. Szegény kis pára nagyon megijedt.

– Ki tudja, merre kóborolt, mi volt a szájában. Jöjjön, fertőtlenítem a sebét – ajánlotta a nő.

– Tényleg nem szükséges – ellenkezett Geli, aki nagyon kínosan érezte magát. – Későre jár.

Signora Franco, akinél a lakást bérelem, biztos már tűkön ül. Felhívtam volna, de az angoltudása éppen annyira hiányos, mint az én olasztudásom.

Geli az órájára meredt. A testvéreinek is megígérte, hogy jelentkezik, és már tíz óra volt. Biztosan aggódnak már miatta.

– Signora Franco miatt ne fájjon a feje – mondta Dante.

– Na de...

– A via Pepone már nem létezik. Lebontották, irodaházakat építenek a helyén. Szerettem volna kíméletesebben elmondani, de az az igazság, hogy a lakás, amit bérbe vett, nem létezik.

Eltartott egy ideig, míg a lány felfogta a férfi szavainak az értelmét. A via Pepone, a lakás... nem létezik?

– Szerintem téved. Személyesen beszéltem signora Francóval.

Dante a kezébe fogta Geli táskáját és kabátját, majd Lisához fordult.

– Menjetek fel. Keress egy dobozt a szőrgombócnak, mielőtt még nagyobb kalamajkát okoz.

Geli még mindig döbbenten állt.

– És ha más az utca neve? – próbálkozott, de nem tudta elfelejteni, hogy tényleg építési területre érkezett, mikor a szállását kereste. – Nem lehet, hogy csak tévedés?

– El kell látnunk a sebét. Kapott már tetanusz elleni oltást? – kérdezte a férfi.

– Tet... Igen – válaszolta Geli a másik kettőt követve. Igazuk volt: más se hiányzik, mint egy fertőzés. – Ne haragudjanak a macska miatt. Sajnálom... de ha otthagytam volna, biztos nem éli túl az éjszakát.

– És ezért egyszerűen csak betette a drága kabátja zsebébe – szólt Dante, szinte elismerően. – Gyakran csinál ilyet?

– Állandóan. Kabátzsebek, kézitáskák, bevásárlószatyrok, biciklikosár... Sokáig hadakoztak velem a testvéreim, de aztán feladták, mert szerintük reménytelen eset vagyok.

– És minden védenca ilyen vad?

– Csak azért támadnak, mert félnek.

A második emeletig mentek fel. Dante elővett egy kulcsot, kinyitotta az ajtót, és előreengedte a lányt. Geli már rég nem tudott józanul gondolkodni – pontosabban azóta, mióta meglátta a férfit a pultnál.